

РЕШЕНИЕ

№ 896

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46
състав**, в публично заседание на 12.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9021** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. С. К., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Т., [дата на раждане] в [населено място], Р Т., представлявана от адв. К. от САК, срещу Решение № 8866 от 27.08.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на жалбоподателката е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като постановено при неправилно приложение на закона. Жалбоподателката претендира, че по отношение на нея са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, конкретно в хипотезите на чл.9, ал.1, т.3 и ал.8 от ЗУБ. Заявява, че при проведеното с нея интервю пред административния орган е посочила, че е бременна и два дни преди постановяване на оспорваното решение е родила сина си. Твърди, че детето е заченато и родено по време на брака ѝ с Т. Набизада, гражданин на Р А., също кандидат за международна закрила. Изтъква, че със съпруга си се е запознала по интернет, двамата са сунитски мюсюлмани и са сключили брак въпреки изричното противопоставяне на семействата си, които предварително са определили партньори за тях. В тази връзка поддържа, че отказът за предоставяне на международна закрила по отношение на нея и съпруга ѝ ще доведе до връщане на всеки от тях в държавата му на произход и като последица разпад на семейството и непоправими вреди при отглеждане на детето ѝ. Посочва, че ако бъде върната в Р Т. и събрана с родното ѝ семейство, ще бъде неблагоприятно третирана като самотна майка на дете, родено от

брак, който не е одобрен от родителите ѝ. Счита, че личното ѝ положение не е обсъдено от административния орган и съответно решението не е постановено при съблюдаване и гарантиране на най-добрия интерес на детето. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез упълномощения процесуален представител юрк. Х. оспорва жалбата. Счита, че молбата за международна закрила е подадена от жалбоподателя само за да бъде осуетено прилагането на ПАМ. Поддържа, че изложените в нея проблеми са от личен характер. Изтъква, че в проведеното интервю жалбоподателят е заявила, че целта ѝ е да достигне Р А., където веднъж е пребивавала след напускане на Р България не по установения ред. При тези съображения моли жалбата да бъде оставена без уважение.

СГП не е изразила становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че А. С. К. е подала молба с вх. № ВР – 13-4388/26.09.2023 г., регистрирана с рег. № УП-15041 от 26.09.2023 г. за предоставяне на международна закрила. Попълнен е регистрационен лист рег. УП-15041 от 26.09.2023 г. и Евродак дактилоскопна карта. Личните данни са установени въз основа на представен национален паспорт.

На 04.10.2023 г. е изготвена докладна записка с вх. № ВР-541, видно от която А. С. К. не е изчакала края на административното производство за предоставяне на международна закрила, а е напуснала самоволно общежитието на отдел ПМЗ - Военна рампа, където е била настанена и от 04.10.2023 г. е в неизвестност.

С решение № 20996 от 11.12.2023 г., заместник - председателят на ДАБ при МС е прекратил производството за предоставяне на международна закрила на А. С. К..

Същата е задържана от властите на Република А. и върната в Република България съгласно Регламент „Д.“. На 14.02.2024 г. А. С. К. е подала молба с рег. № УП - 150141/22.02.2024 г., в която моли за възобновяване на производството му за предоставяне на закрила. С докладна записка с рег. № УП – 150141 от 22.02.2024 г. производството за предоставяне на международна закрила е възобновено.

На проведеното на 20.03.2024 г. интервю кандидатката заявила, че е напуснала Т. през 2017 г. и заминала за Русия, където живяла 7 години първоначално с работна виза, а впоследствие въз основа на предоставен статут на пребиваване. През август 2023 г. заминала легално за Р Т.. На 21.08.2023 г. заедно със съпруга си тръгнала за Р България, където впоследствие влезли нелегално и били заловени от полиция. След като пребивавали известно време в център за настаняване, напуснали Р България отново нелегално и стигнали до Р А., от където били върнати в Р България. Като непосредствена причина за напускане на държавата на произход сочи възможността за намиране на работа в Русия. Като мотив да напусне Русия и да замине за Р Т. изтъква онлайн запознанството и връзката със съпруга ѝ Т. Набизада, която родителите ѝ настоявали да прекрати. Поради това тя и съпруга ѝ решили да отидат в Р Т., за да сключат брак, като имали намерение да се установят да живеят там. В Т. им бил отказан статут на бежанци, поради големия брой мигранти там. Сключеният помежду им брак не е граждански, а само религиозен. Посочва, че поради ситуацията в А. не биха могли да живеят там, а в Русия не биха могли да живеят поради неодобрението на брака ѝ от страна на родителите ѝ, които били уредили брак с друг човек. Към

момента на провеждане на интервюто жалбоподателката е посочила, че е бременна в 4-ти месец.

Представено е становище от ДАНС, според което Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила в Р България на А. С. К., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

Постановено е оспореното Решение № № 8866 от 27.08.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на чуждата гражданка е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. След изложение на изтъкнатите от кандидатката по време на интервюто факти, административният орган е посочил, че тя е таджикистанска гражданка, която през 2017 г. е напуснала родината си и около седем години е живяла в Русия въз основа на законно предоставен статут на пребиваване. Отражено е, че в страната си на произход жалбоподателката не е била преследвана или заплашвана лично въз основа на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Т., сама по себе си, не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Изложените факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, доколкото спрямо А. С. К. няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателката. Изтъкнати са факти във връзка с представената бежанска история и поведението на кандидата след подаването на първоначалната ѝ молба за международна закрила в Република България, която напуснала нелегално страната, за да достигне до А.. От това поведение е направен извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант, за което свидетелствал и фактът, че при първоначалното си преминаване на територията на страната ни от Република Т., чуждата гражданка не е изчакала иницираното производство по предоставяне на международна закрила да приключи, а е напуснала нелегално Р България, за да достигне до Р А.. Решаващият орган е счел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като А. С. К. не е била принудена да напусне Т. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че кандидатът не е била обект на никакви посегателства и не е претърпяла какво насилие. Административният орган е обосновал извод, че по отношение на разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ, при която се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието ѝ да получи статут, не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут. Административният орган е приел, че тя не е напуснала страната си на произход поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение, респ. не се явява заплашен от нито един от посочените мотиви за преследване.

Изложени са мотиви, че за кандидата липсват предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут поради липса на твърдения, че е изложен на реална опасност от

тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, а установената фактическа обстановка не давала основание да се приеме, че тя е била принудена да напусне държавата си на произход поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Органът е посочил, че кандидатът не е била обект на никакви посегателства и не е претърпяла никакво насилие, поради което за него нея съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ.

Обсъдено е приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ съобразно разширенията, дадени в решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело С-465/2007 относно тълкуването на чл.15, б.“в“ от Директива 2004/1983/ЕО, но е прието, че ситуацията в Т. не може да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие по отношение на цивилни лица с позоваване на справка с вх. № ЦУ - 1210/30.04.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ. Информацията относно страната на произход на жалбоподателя е, че Т. е правова държава, работеща съвместно с европейските институции, предприела усилия за насърчване на равенството между половете и подобряване на икономическите условия. Тази информация не навеждала на извод, че спрямо заявителя са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата ѝ по произход, тя би била изправена пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

След като е достигнал до извод, че за А. С. К. не са налице предпоставки за получаване на статут на бежанец по чл.8, ал.1 от ЗУБ, административният орган е изложил мотиви, че спрямо нея липсват и такива за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

По делото е представено заверено копие от удостоверение за раждане № [ЕГН], издадено от Столична община, район Т., въз основа на акт за раждане № 1627 от 02.09.2024 г., от което се установява, че детето О. Т. А., гражданин на Т., е [дата на раждане] в [населено място] от майка А. С. К..

Представени са справка за Т. от МВНР и от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС.

Представена е и заповед № 5386 – 1260/27.08.2023 г. на Началник сектор „Миграция“ при ОДМВР – П., с която спрямо жалбоподателя е наложена ПАМ връщане до страната на произход Т..

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на на 03.09.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 10.09.2024 г. - в срока по чл.84, ал.3 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК - дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона. Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен

орган - председател на ДАБ.

Решението е издадено в писмена форма и отговаря на изискванията за съдържание по чл. 59 от АПК, като в него са изложени както фактически, така и правни основания за издаването му. Ответният орган подробно и поотделно е изложил съображения защо приема, че на чужденката, не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като е обсъдил бежанската история, така и обстановката в страната на произход – Т.. Съдът не констатира при издаване на обжалваното решение да са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. В хода на производството пред административния орган чужденката е запозната с правата, които има в производството, връчени са ѝ писмени указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, като текстът на указанията са преведени на разбираем език. В хода на административното производство по общия ред с чужденката е проведено интервю, отразено в нарочен протокол, като интервюто е проведено в присъствието на преводач на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него. Не се установява нарушение на чл. 58, ал. 9 от ЗУБ. В случая ответният орган е изискал писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателката за предоставяне на международна закрила, каквото се установява да е дадено преди произнасянето на органа и с което не се възразява от страна на ДАНС по предоставяне на статут при наличие на обстоятелствата за това. Административната преписка е попълнена и с достатъчно доказателства, въз основа на които органът е постановил решението си.

На следващо място административният акт е издаден в съответствие с чл. 35 от АПК, след като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за конкретния случай. Административният орган е спазил изискването на чл. 73 от ЗУБ като последователно, обективно, безпристрастно и обосновано е извършил преценка относно наличие на основания за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, като е изпълнил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, при произнасянето по молбата за международна закрила да прецени всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя и с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие, включително.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. При издаване на оспореното решение, административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденката, както и справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно Република Т., с отчитане на общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка.

Причините, които българският законодател е уредил като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може, или не желае да се ползва от закрилата на

тази държава, или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, а според, ал. 5 на същата норма, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. А съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Изследвайки бежанската история на жалбоподателката и приобщените доказателства към административната преписка, съдът напълно споделя изводите на административния орган за липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на А. С. К.. Правилни и обосновани са изводите на административния орган, че в бежанската история на чужденката, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие „основателно опасение от преследване“, нито се твърди спрямо молителката да е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната ѝ на произход - Т.. Както е посочено и в мотивите на оспореното решение от цялата бежанска история става ясно, че конкретни действия на преследване срещу таджикистанската гражданка не съществуват и не се установява срещу нея да са налице посегателства, чиято системност и мащабност достигат до границата на „преследване“.

Правилна е преценката на административния орган, че изложените от чужденката мотиви за напускане на страната по произход не са правно значими за търсената защита, тъй като не могат да се приемат за обосновано опасение от преследване. Жалбоподателката е напуснала Т. през 2017 г. и е заминала за Русия, където живяла 7 години първоначално с работна виза, а впоследствие въз основа на предоставен статут на пребиваване. През август 2023 г. заминала легално за Р Т., от където впоследствие е влязла със съпруга си нелегално в Р България, където били заловени от полиция. След като пребивавали известно време в център за настаняване, напуснали Р България отново нелегално и стигнали до Р А., от където били върнати в Р България. Изразените от нейна страна опасенията от преследване изцяло са от личен и семеен характер и като такива, те не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Изразените опасения, че ще бъде неблагоприятно третирана от родителите си като самотна майка на дете, родено от брак, който не е одобрен от тях, не могат да се определят като преследване по смисъла на ЗУБ. Следва да се посочи, че спрямо кандидатката липсва наличието на каквито и да е лични заплахи или проблеми, а описаните неразбирателства с родителите ѝ са проблеми от изцяло личен характер. Правилно административния орган е направил извода, че жалбоподателката е мигрант и се е позовал на Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и

Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение, или по семейни, или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

От анализа на фактическите обстоятелства и изявленията на чужденката по време на производството, се установява, че чуждата гражданка не е целяла подаването на молба на българска територия, а е желала да продължи пътя си през Европа. Това се установява и от представените административна преписка доказателства, че след подаването на молба с вх. № ВР – 13-4388/26.09.2023 г., регистрирана с рег. № УП-15041 от 26.09.2023 г. за предоставяне на международна закрила, А. С. К. не е изчакала края на административното производство за предоставяне на международна закрила, напуснала е самоволно центъра за настаняване, производството е било прекратено и възобновено след задържането ѝ от властите на Република А. и връщането ѝ в Република България съгласно Регламент „Д.“. Така предприетите от молителката действия са единствено с цел осуетяване на наложената ѝ принудителна административна мярка. Ако действително семейството ѝ и самата чужда гражданка са имали описаните в Т. или където и да е, проблеми, то логично би било да те да потърсят закрила при първа възможност, вместо да опитат да продължат пътя си в Европа.

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателката, следва да се отбележи, че в случая от нейна страна не се твърди в държавата ѝ по произход да е изложена на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Няма изложени и твърдения за наличие на обстоятелства измежду предвидените в чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Не са налице и условията за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер или на други основания, предвидени в българското законодателство, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на ООН за бежанците, като тази законова хипотеза представлява особена закрила, която се предоставя в изключителни случаи. Под „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а се визират останалите случаи, различни от изрично предвидените в, ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход (така Решение № 4218 от 1.04.2021 г. на ВАС по адм.д. № 1466/2021 г., Решение № 8973 от 7.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 14546/2019 г., Решение № 3543 от 30.03.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7982/2014 г.). В конкретния случай такива други причини от хуманитарен характер не се изтъкват и в този смисъл не са налице основанията на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

На следващо място ответният орган е извършил преценка и относно материално правните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9,

ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която норма хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като „тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт“. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква „д“ от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, информацията относно Т.. След позоваване на справка с входящ № ЦУ - 1210/30.04.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС е направен извод, че липсва обща ситуация на „безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт“. Като нестабилно, поради периодично провеждане на антитерористични операции от въоръжените сили, е оценено нивото на сигурност в района на границите с К., А. и У.. В справката се сочи, че Т. е правова държава, работеща съвместно с европейските институции и А. банка за развитие в насока подобряване икономиката на страната и справяне с климатичните предизвикателства, предприела е усилия за насърчаване на равенството между половете и стимулиране на жените - предприемачи.

От приложената по преписката информация, се установява, че ситуацията в Т., въз основа на общоприетите критерии и дефиниции, не позволявало тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт по смисъла на международното право. Предвид това, органът е посочил, че не следва да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденката би била изправена пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В настоящия случай органът е изпълнил задължението си, регламентирано в чл. 75, ал. 2 от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут да прецени всички относими

факти, свързани с личното положение на молителката, с държавата по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава.

С оглед обстоятелството, че непосредствено преди постановяване на обжалваното решение е родено малолетното дете на жалбоподателката, съдът намира, че на територията на Т., чийто гражданин е съобразно отразено в удостоверението за раждане, няма да бъде лишено от своята идентичност и ще расте в семейна среда заедно с жалбоподателката.

Поради изложеното, съдът приема, че обжалваното решение е законосъобразно, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, I отделение, 46-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. К., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Т., [дата на раждане] в [населено място], Р Т., Решение № 8866 от 27.08.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на жалбоподателката е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му до страните чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

Съдия: